

(א) יומא סד. סד: קדושין
 1: ונחם יב. כריתות פ.
 ורף כח. תמורה פו: ונחם
 טז. (מספחה פ"ט
 ה"א.) 2 [ענת קד. צ"ח
 יט. כ: סנהדרין לו.].
 (ד) [צ"ל רנה ע"י שנת עב:
 מ"ש טס.] (ח) לעיל עג:
 (ו) צ"ל ופרש' (ו) י"ח
 לשלמים ועי' במהרש"א,
 (ח) [געיין כח.], טו) [מ"ק
 טו:].

**הגהות מוה"ב
 רנשבורג**

[א] תו"ח"ה שטע מינה
 דיחו מעיקרו כי וי"ל
 דשמי מחוסר זמן דלא
 איתמי מעולם וכו'. י"ב
 עיין יומא קד ע"א בתוס'
 ד"ה התם וכו' ובתוספות
 ישנים שם דל"ה דימי
 וכו' ונדר"ה דילף תרו"ק:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחין.
 ואע"ג דלדך ימחו אדמו
 לעולם משום דיחי קמאי
 (תמורה ב:) אכל נדחו
 דיחו לעולם, ואכל נדחו
 (יומא קד.) אין דיחי
 אלא בשחטין אכל צבלי
 חיים שנדמו חסרי גוף
 (דשו"ן טו.) אין בעלי
 חיים נדחין. ואין דיחי
 אלא צבלי או צבנלים כגון
 שעיר של שם שנשחט
 וקודם ויקח דמו מת
 התשלה יספ הדם, אכל
 כל זמן שהקרבן חי
 אינו נפסק משום דיחי
 (לעיל עג).

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי
 לקדשת הגוף לא היה
 דחו מעיקרו. תוס' הרא"ש
 קדושין 1: ד"ה ש"מ.
 ב. למה לי למיטר הני
 הרתי. תוס' קדושין ט
 ד"ה שמע. ג. כל זמן שאין
 בו מראית דם. תוס'
 הרא"ש ט. טס.

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

צח.

**עין משפט
 נר מצוה**

ל"ד א ב ג מ"י פ"ד מהל'
 ק"פ הל' ה:
 ד [מ"י פ"א מהל' תנינה
 הל' ח ט ין:
 ה [מ"י פט"ו מהל' מעשה
 הקדשות הל' ופ"ג מהל'
 פסולי המוקדשין הל' גז]:
 ל"ח ו מ"י פ"ד מהל' ק"פ
 הל' ח:

רבינו חננאל

ש"מ מדרקתי ירעה עד
 שיסתאב וימכר ויפלו דמיו
 לנדרה, כיון שאין קרבים
 שלמים ש"מ בעלי חיים
 נדחין. ודחוי מעיקרא כי
 היא נקבה או זכר בן שתי
 שנים שאין ראיון מעיקרא
 לשם פסח. לא חיטא כיון
 שאין (שלמים) לשם
 פסח. מעיקרא כי
 אקדשניהו לשלמים
 אקדשניהו אלא נדחו.
 ומלא קתני רביא ברמיו
 שלמים אלא יפלו דימי
 לנדרה ש"מ דיש דיחי
 ברמיו. הנפריש פסחו
 ומת וכו', ת"ד המפריש
 פסחו ומת, בנו ממונה עמו
 [יביאנו לשם פסח אין בנו
 ממונה עמו] יביאנו לשם
 שלמים לשישה עשר.
 ואוקמא רבא בשמת קודם
 חצות וחל עליה אנינות
 דאורייתא והוא נדחה
 לפסח שני. והא דתנן אונן
 טובל ואוכל פסחו לערב,
 באנינות דרבנן, אבל
 באנינות דאורייתא לא. רב
 שביחא אמר כגון שהיה
 אביו גוסס בחצות ומת
 אחר חצות, בנו ממונה עמו
 יביאנו לשם פסח, והא לא
 חל עליה אנינות, אין בנו
 ממונה עמו יביאנו לשם
 שלמים. דכיון דבחצות
 גוסס היה לא הוה חוי
 למכבר פסח ולא קבעתיה
 חצות. רב אשי אמר לעולם
 דמת אחר חצות ולא חל
 עליה אנינות. דהא משעת
 הפסח כיון טוב חשוב
 שאמרים בו הלל. לפיכך
 לא חל עליה אנינות, אין
 בנו ממונה עמו יביאנו
 לשם שלמים. מאי אמרת
 הוא דאמר בעלי חיים אינן
 נדחין ומשום הכי מקריב
 לה שלמים. רבינא אמר
 כגון שהפרישו אחי חצות
 ומתו בעלים אחר חצות
 וקסבר לא קבעהו.
 בתנאי ריעו עדי שמתאבו
 ומכרו ויביא ברמי היפה
 שבהן ממין זה כו' עד
 שנתערב בבכורות. רבי
 שמעון אומר אם חבורת
 כהנים יאכלו.

שמע מינה דחוי מעיקרו הוי דחוי. תימנה לר"י דצפרק לולב
 הגזול (סוכה דף לג:) מסיק גבי לולב דחוי מעיקרו לא הוי
 דחוי ויש לחלק בין דחוי מעיקרו דגבי מצות דחוי מעיקרו להקדשה
 ועוד דשמי התם דמעיקרא אפשר למעוטי בתקנתא ולא דחוי גמור

הוא ולא ואל"ת מאי קמ"ל ר' יוחנן צפ"ק
 דקדושין (דף טז:) גבי בהמה של שני
 שותפים דכל הנהו תלת מיילי דמדקדק
 ממילתיה שמעינן ממתני' דהכא וי"ל
 דאכתי אשמעינן דעושה תמורה
 ותמורתה כיוצא בה אע"ג דאינה
 קריבה כלל והא דלא קאמר התם
 וס"מ דעושה תמורה כיוצא בה לא
 חשיב אלא מיילי דלחיה ואל"ת וילף
 ממחוסר זמן דחוי מעיקרא הוא ולא
 הוי דחוי ויש לומר דשמי מחוסר זמן
 דלא איתחוי מעולם או לשום קרבן
 וחזן קצוה להיות ראו ליום השמיני
 הלכך לא שייך למילף מיניה בעלמא:
ושמע מינה יש דחוי ברמיים.
 פנ"ש צ"ח שחזרנו לאפילו

דבר שלא קדש מתחלה קדשת
 הגוף אלא לקדשת דמים דחוי
 הוא מלקרב לצדק דלא תימא
 אין דחוי אלא דבזר הקדוש קדשת
 הגוף ונדחה מהקדשה אצל קדשת
 דמים לא אלימא למידיח ומינה
 לר"י לא כל דחוי מעיקרו הוא דחוי
 דדמים* ואם כן כיון דאמר דחוי
 מעיקרו הוי דחוי שמעינן נמי דיש
 דחוי דדמים* ואור"י דמשכחת ליה
 דחוי מעיקרו בקדוש קדשת הגוף
 כגון ששחט וקיבל הדם כלי שיש
 בו מים דלראשון ראשון דחוי הוא*
 הצו מראית דם הוי דחוי ולהכי
 איצטריך תו לאשמעינן דאפי' דדמים
 יש דחוי וצפ"ק דקדושין (דף טז:)
 מפורש כל הלוך:
הא חיי"ל עליה אנינות. אף
 על גב דקרינא ציה לפי אכלו
 צלילה מכל מקום אינו יכול לשלח
 צלמים בזמן שהוא שלם:
 ופטורין

המפריש פסחו ומת. לקמייה מפרש אימת מית: לא יביאנו בנו אחריו
לשם פסח. דהוה ליה פסח שמתו צעליו ואין כאן מנויין: **גמ'** **שמע**
מינה צעלי חיים נדחין. בהמה שנדחית צמיים דחוייה דיחוי גמור שאף
 לכשראית למה שהיתה ראויה אינה
 תרעה ולא קרבה שלמים היא גופה
 שזו היא ראייתה כמתחלה שכל מותר
 פסח קרב שלמים ודלא כר"ש דלמר
 צעלי חיים אין נדחין צפ' שני שעירי
 (יומא דף סג:) דגמרי' מצעל מוס
 שנדחה ולכשעבר מומנו נראה ומרישא
 נמי שמעינן לה אלא משום דמהא
 שמעינן תלת נקט לה הכא: **ושמע**
מינה דחוי מעיקרא הוי דחוי. דהא
 נקבה או זכר בן שתי שנים מתחלתו
 לא נראה למה שהוקדש וקאמר ירעה
 ולא יקרב שלמים הוא עצמו ואיכא
 למאן דלמר בצמכת סוכה (דף לג:)
 דאין דחוי אלא הנראה ונדחה: **ושמע**
מינה יש דחוי דמים. כדפרישית.
 צמחה מקומות צמחי מצינו לשון זה
 גבי הא דלמר רבי יוחנן בהמה של
 שני שותפין הקדיש חליה וחזר ולקח
 חליה קדושה ואינה קריבה שמע
 מינה תלת כו' כי הכא ובמסכת
 קדושין (דף טז:) ובזבחים (דף צב:).
 ולמדתי פירושה ממסכת כריתות
 (דף טז.) דגרס התם צלשון הוה ש"מ
 קדשת דמים נדחה כלומר שמע מינה
 אפילו דבר שלא קדש תחלה להקרבת
 גופו אלא לדמיו כגון הקדיש חליה
 וחליה השני חולין דחוי ליקרב לגופו
 בתחלת הקדושו אינו קרב עוד
 לעולם דהואיל ונדחה ידחה ולא תימא
 אין דחוי בקדשים אלא הקדיש לגופו
 ונדחה מהקריב אצל קדשת דמים
 לא אלימא למימר ציה תורת דחוי ואי
 אחיה לה שעת הכשר הקדשה כגון
 הכא דחזר ולקח חליה מקרב. והכא
 נמי הכי פרישנא לה יש דחוי דדמים
 כגון נקדיה לפסח לא חזיא גופה לפסח
 אלא כי אקדשה לדמים אקדשה ואידי

דחוייה דלא חזיא לאקריבי גופה לדבר שהוקדשה לה אמרינן תדחה
 לעולם אפילו לאחר הפסח דכל מותר הפסח הוי שלמים ונקיבה
 לשלמים מחוץ חזיא דקמני מתני' דמייה שלמים אצל גופה לא אלימא קדשת דמים לר"י
 מילתא מיהו טובא דאשמעינן תשובת רבינו ע"כ. ותמיהא לי אמאי גרע ממונת הפסח שראוי לפסח*
 ונייתי צמות: **זנו נמנה עמו.** אם היה זנו נמנה עמו ועדיין יש לו צבליים: **אי נימא דמים קודם חלוט.** וכו' ציוס הא חל אנינות עליה
 צרישא ותו לא חל חילא עליה חיובא דפסח להביאו צפני עצמו כדתנן (לעיל דף סג.) וכו' וכן אין שוחטין עליהן צפני עצמן ומתני' קתני יביאנו דמשמע
 הוא עצמו: **אלא דמת אחר חלוט.** דכיון דחילא עליה דין פסח צרישא שחט לעצמו ולא חיישין שמה יביאנהו לצית הפסול דמותר זכיר משום
 חובת פסח דחילא עליה מעיקרא אצל כי חילא אנינות צרישא לא זכיר. ובמת יוס או יומיים קודם לא מצי לאוקמא אלא קמתא דמילתא בו
 ציוס הוי מפרישין פסחיהן: **הא קבעטו חלוט.** לפסח ואידיח משלמים דהא תנן (לעיל דף טז:) הפסח העומד בחלות ולא הקריבו ירעה: **לשם**
פסח שני. אם לא עשה את הראשון מפני אנינותו: **לנדרין קמני מס אחר חלוט.** דחילא עליה ומן חיובא דפסח צרישא וזנו נמנה עמו
 ונשאר לו צבליים יביאנו לשם פסח. אין זנו נמנה עמו לא מיידי וממתני' שמעינן ירעה דהא קבעת' חלות: **מס קודם חלוט ואין זנו**
נמנה עמו יביאנו לשם שלמים. דלא קבעתיה חלות. ואם זנו נמנה עמו לא איצטריך לאורויי בה מידי דודאי מיקרב לפסח שני ואשמעינן מינה
 דהיכא דחל עליה חיובא דפסח צרישא שוחטין עליו: ל"א הא חל עליה אנינות צרישא ותו לא חילא עליה חיובא דפסח והא דתנן (לעיל דף טז:)
 שוחטין על האונן ה"מ היכא דחילא חובת פסח עליה צרישא והדר חל עליה אנינות: **שהיה אביו גוסס בחלוט.** ומת לאחר חלות זנו נמנה
 עמו יביאנו לשם פסח דהא חל עליה חיובא דפסח צרישא אין זנו נמנה עמו יביאנו לשם שלמים דכיון דבחלות היה גוסס ורוב גוססין למיתה*
 לא קבעתיה חלות: **לעולם דמים אחר חלוט.** דקשיא לך היאך יקרב שלמים אם קבעתיה חלות ואידיח ר' שמעון היא דלמר בסדר יומא צפ'
 ב' שעירי (דף טז:) צעלי חיים אין נדחין אלא מחמת מוס או חטן ומחיר שאינן ראויין אצל למה שהוא ראוי יקרב והאי חזי לשלמים:
 ה"ג רבינא אומר כגון שהפרישו אחר חלוט ומתו צעליו אחר חלוט. זנו נמנה עמו יביאנו לשם פסח דחיובא דפסח חילא צרישא אין זנו
 נמנה עמו יביאנו לשלמים דכיון דבחלות עדיין לא הופרש אין כאן קבע לדחות דקבע חלות קבע ולא כל שאר זמן שחיתיה:
בתנאי' הפסח שנתערב צבחים. שלשה טלאים א' של פסח וא' של אשם וא' של עולה ונתערב הפסח צבייהן כולם ירעו עד שיסתאבו ומכרו
 ויביא דמי היפה שבהן עולה היה וצדמי היפה שבהן אשם שמה היפה אשם היה וצדמי היפה שבהן אשם קודם הפסח
 [נסתאבו] ואם לאחר הפסח נסתאבו יביאנו שלמים דשמה היפה פסח היה ואותו מותר שהוא לר"ך להוסיף על השנים עד שיגיעו לדמי
 היפה שבהן יפסיד מצימו משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמציא שלמים צדמי האשם או צדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה
 ואין משנין מקדושה לקדושה כצדא לחללן להצדמות כך הוא עושה אם יפה שבהן שה סלע מציא ג' סלעים מצימו ונטול הסלע האחת ואומר
 כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסלע זו ויביא ממנו עולה ונטול סלע השנית ואומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו
 ומציא זו אשם וכן לשלמים: **נתערב צבדורות.** שמתן דמן ומתן דם הפסח שזה ואין טעוין תנופת חוה ושוק ולא סמיכה ונסיכה: **ר"ש אומר.**
 אם כל הצדורה כולה כהנים היו יאכלו את כולם צו צלילה ויקרב פסח לשם פסח כל מקום שהוא והצבורות לשם צבור בכל מקום שהן: **גמ'**

והא